

FLACĂRA ROȘIE

Organ al comitetelor orașenești și raional P.M.R. Arad și al sfaturilor populare orașenești și raional

Arad, anul XIV Nr. 3912

4 pagini 20 bani

Joi, 7 martie 1957

Toate forțele pentru succesul campaniei agricole de primăvară!

CURTICENII

DAU ZOR CU MUNCILE

Indată ce timpul și starea terenului au permis, colectiviștii din Curtici au ieșit la muncile câmpului. Cu atelele proprii ei au grăpat ogoare de toamnă, au transportat 25 vagoane gunoi de grajd pe câmp și au însemnat 3 ha griu de primăvară, în timp ce tractoriștii de la S.M.T.-ul din localitate le-a însemnat 5 ha cu orz.

Lupta pentru o recoltă bogată se face simțită și printre țărani muncitori cu gospodării individuale. A-cestia au arat deja cu tractoarele 60 ha, iar cu atelele alte 24 ha și au însemnat câteva hectare cu orz. În frunte la arat se găsesc țărani muncitori Ștefan Albu, Gheorghe Tăucean, iar la semănat Petru Rîpaș (str. Cloșca 84).

Pe lângă acestea au mai fost făcute unele lucrări pe lotul zootehnic și arabilul din izlaz. Aici au fost arate 4 ha, grăpate alte 25 ha și însemnate cu diferite ierburi 3 ha.

GH. JULAN, coresp.

Cu însemnările din epoca Întia terminate

Indată ce timpul a permis, colectiviștii din Crucești au ieșit cu toate forțele la efectuarea lucrărilor de primăvară. În scurt timp ei au reușit să însemneze 52 hectare cu orz, ovăz, mazăre, terminând astfel însemnarea culturilor din epoca I-a. În continuare colectiviștii au început însemnarea rapiței, din care au și semănat 20 hectare.

MIHAI GANTNER, coresp.

In atelierul de împletit coșuri

Prețurile coșurilor din Frumusești a trecut peste hotarele regiunii și chiar ale țării noastre. Coșurile de pălă, în special cele împletite artistic, cu mult gust, sînt căutate și apreciate.

Fotoreporterul a surprins un aspect dintr-un atelier de împletit coșuri de la G.A.S. Vladimirescu, secția Frumusești. Cliseul înfățișează pe muncitoarele Elisabeta Hayer, Elisabeta Lorenz, Terezia Gross etc., împletind coșuri destinate exportului. La confecționarea coșurilor, pe lângă nulele ele folosesc și nylon.

Angajamentul muncitoarelor de la I.C.I.L.

Muncitoarele de la I.C.I.L. s-au angajat în cîntecul zilei de 8 Martie să prelucereze fără rebuturi materia primă intrată pentru prelucrare. Scăzîmintele de prelucrare vor fi sub procentul admis, iar produsele de calitate Întia.

În șajile brînză „Dorna” și cazei, angajamentele au fost îndeplinite. Muncitoarele Veronica Jivanov, Elisabeta Haiduc, Maria Zachei

și altele au reușit să dea produse de calitate bună. În secția de iaurt s-au evidențiat Ana Kereszty și Rebeca Czupar, care au îmbunătățit mult calitatea iaurtului.

În ziua de 8 Martie, la I.C.I.L. se va organiza o întrunire tovarășească. Cu această ocazie se va prezenta un program artistic compus din cîntece și poezii.

GH. BAKACS

...și cei de la Curfici

Deși au întâmpinat greutăți, mecanizatorii de la S.M.T. Curtici au reușit să termine reparațiile la pluguri, cultivatoare, grape și mai au de reparat 4 tractoare, o mașină de semănat și cîte un cultivator și discuitor.

În timp ce acestea se află în reparație, la câmp au ieșit 12 brigăzi. Acolo unde terenul a permis, tractoriștii s-au apucat de lucru, arînd 157 ha și însemnînd 5 ha cu orz. Brigada condusă de Ștefan Buza a efectuat pînă acum cel mai mare volum de lucrări.

Cartofi la iarovizat

De cîteva zile la G.A.S. Vladimirescu, secția Frumusești, s-au început lucrările de iarovizare a cartofilor. Cantitatea de cartofi ce se va iaroviza se va înmulți la plantarea a 115 ha.

ÎN CLISEU: Brigadierul Iacob Traubner controlează temperatura camerei, iar muncitoarele Ana Klug, Ecaterina Merkel și Anamaria Bonitan stivuiesc lădițele cu cartofi.

Toată atenția îngrijirii pomilor

Problema întreținerii, completării și măririi fondului pomilor este deosebit de importantă. De aceea, în perioada imediat următoare se recomandă efectuarea unor lucrări care contribuie în mare măsură la sporirea producției de fructe. Recomandăm tuturor proprietarilor de pomi să facă de îndată curățirea pomilor de uscături, omizi și mușchi. Paralel se indică săparea pămîntului în jurul pomilor. Prin serviciul de protecția plantelor se pun la dispoziția proprietarilor de pomi materiale și utilajul necesar efectuării stropirilor precum și asistență tehnică.

Cunoscut, fiind faptul că pomii n-au pornit în vegetație se recomandă grabirea plantării de noi pomi. Este bine ca plantarea noilor pomi să se termine în 5-6 zile, asigurîndu-se în acest fel prinderea în întregime a acestora. Respectînd aceste indicații precum și sfaturile date de specialiștii și efectuînd cît mai grabnic lucrările amintite, vom reuși să avem pomi sănătoși și viguroși, capabili de a da producții mai mari decît pînă acum.

SECȚIA AGRICOLA RAIONALĂ

Unitatea lagărului socialist, condiția construirii socialismului

În mișcarea comunistă internațională s-a desfășurat în ultimul timp o intensă activitate creatoare, teoretică și practică.

A avut loc Congresul al XX-lea al P.C.U.S. — eveniment de răsunet mondial, a cărui însemnătate istorică este recunoscută de întreaga lume. Analizînd în profunzime cele mai noi și mai importante probleme actuale ale realității contemporane, Congresul al XX-lea al P.C.U.S. a elaborat noi teze științifice de înaltă valoare teoretică și practică, determinînd în întreaga mișcare muncitorească un puternic avînt al dezvoltării gândirii creatoare bazată pe ideile marxism-leninismului.

A avut loc Congresul Partidului Comunist Chinez, care a adus o contribuție considerabilă la dezvoltarea marxism-leninismului printr-o mare bogăție de teze de valabilitate internațională. S-au ținut congresele celor mai mari partide comuniste din țările capitaliste — P.C. Francez și P.C. Italian — în care au fost dezbătute problemele principale ale luptei pentru pace, democrație și socialism în condițiile acestor țări. O vie activitate creatoare se desfășoară și în alte partide frățesci. Reamintim documentele Partidului Comunist din Cehoslovacia, ale Partidului Comunist Bulgar, hotărîrile plenarelor a VIII-a a C.C. al Partidului Muncitoresc Unit Polonez. Partidele comuniste și muncitorești au dat o apreciere clară a factorilor interni și externi care au dus la evenimentele din Ungaria.

În viața partidului nostru au avut loc de asemenea, în ultimul an, evenimente importante. S-a ținut Congresul al II-lea al P.M.R. care a trasat un vast program de construire a socialismului în țara noastră, au avut loc plenara C.C. din martie 1956, consacrată dezbaterii învățămintelor Congresului al XX-lea al P.C.U.S. precum și plenarele C.C. al P.M.R. din Iulie și decembrie 1956 — în care au fost dezbătute probleme fundamentale ale construcției socialiste și ridicării nivelului de trai al poporului, dezvoltării democrației socialiste, atragerii tot mai largi a maselor muncitoare la munca de conducere a statului și economiei etc.

Pe drept cuvînt actuala perioadă va rămîne în istoria dezvoltării marxism-leninismului ca una din perioadele cele mai bogate. Viața însăși a dovedit că de deșarte erau acele proorocii ale ideologilor imperialismului potrivit cărora marxism-leninismul s-ar fi „învechit” și ar fi devenit o „dogmă moartă”. Pentru orice cine este azi mai limpede ca orînd tîneretă veșnic vie a învățămintelor marxist-leniniste, capacitatea sa de a analiza și explica științific cele mai noi fenomene ale vieții sociale și de a arăta în mod just drumul dezvoltării societății.

O expresie a acestei activități creatoare sînt și acele schimburi de păreri între partidele comuniste și muncitorești care sînt îndreptate spre îmbogățirea experienței comune pe baza de nezdruccinat a ideilor marxism-leninismului, spre stringerea legăturilor între aceste partide, între toate organizațiile clasei muncitoare, spre întărirea pozițiilor socialismului.

În cadrul discuției care se desfășoară acum, în ziarul „Borba” a fost publicat de cînd un articol intitulat „Discuție socialistă laolaltă sau polemică neprincipială?” care își propune să aducă o contribuție în aceste direcții. În lumina celor de mai sus, trebuie să arătăm însă că nu putem fi de acord cu aprecierea ziarului „Borba” potrivit căreia pe acei care nu se declară de acord cu unele din părerile susținute de tovarășii jugoslavi i-ar caracteriza „lipsa oricărui efort mai serios de analiză a problemelor” actualității, folosirea unor „argumente moarte, de obicei scolastice”, „fuga de realitate”, „teamă de nou” sau „incapacitatea de a vedea nou”, „simplismul” etc. etc. Așa caracterizează ziarul materialele de răspuns la tezele autorilor jugoslavi — deși printre acestea sînt multe materiale care cuprind analize marxist-leniniste profunde și de înaltă valoare, de un interes vital pentru mișcarea comunistă și muncitorească internațională.

„Pe de altă parte — afirmă „Borba”, referindu-se la materialele aparținînd tovarășilor jugoslavi — se găsește încercările conștiințioase de analiză principială a problemelor care stau în fața socialismului”.

Dacă ar fi însă să ne însușim aceste puncte de vedere, ar însemna că în prezent în mișcarea muncitorească nu mai au orînd și țărânelii jugoslavi sau acei care își însușesc integral punctele lor de vedere sînt singurii care gîndesc creator — dezvoltarea marxismului fiind un fel de monopol al acestora.

Partidele comuniste și muncitorești din toate țările, păstrînd marea destinație proprie comunistilor, s-au străduit întotdeauna și se străduiesc cu altă mai mult în această perioadă de intensă activitate creatoare să și aducă contribuția proprie la îmbogățirea tezaurului comun al marxism-leninismului.

Desigur, și în Iugoslavia se fac eforturi, au loc căutări în domeniul formelor și metodelor construcției socialiste, care trebuie studiate cu atenție în lumina rezultatelor lor practice. Dar nu putem considera îndreptățită tendința unora dintre autorii jugoslavi de a se prezenta drept unici purtători al marxismului creator și a nega astfel contribuția și experiența altor partide, capacitatea lor de gîndire creatoare.

În legătură cu aceasta trebuie arătat că nu aprobăm acele nole ascuțite care s-au făcut auzite, în cursul discuției, atît din partea unor autori jugoslavi cît și din partea unor autori din alte partide comuniste și muncitorești. Un asemenea ton prejudeicat desigur ar denotă o schimbare rodnică a schimbului de păreri în vederea eliminării punctelor de vedere nejuste și afirmării principiilor marxism-leninismului, prejudiciind cauza întăririi relațiilor prietenești și rezolvă-

rea tezei comun al marxism-leninismului.

Trăsătura principală a epocii contemporane este lășirea socialismului din cadrul unei singure țări și transformarea lui într-un sistem mondial, opus sistemului capitalist. Statutul sistemului mondial al socialismului este o realitate obiectivă a zilelor noastre, constituită o expresie a legilor de dezvoltare a societății contemporane. În această constă izvorul invincibilității acestui sistem — în opoziție cu sistemul capitalist pe care legile istoriei îl condamnă la o inevitabilă pierdere.

În mod firesc, țările socialiste au dezvoltat și întărit neîncetat unitatea lor și legăturile de solidaritate dintre ele, într-ajutorîndu-se în opera de construcție socialistă și de apărare împotriva acțiunilor agresive ale imperialismului internațional.

Potrivit însă articolului din „Borba”, între țările lagărului socialist ar exista doar o „unitate fictivă”, „ne-reală”, o „unitate mecanică”. „Borba” scrie că transformarea acestei „unități” noreale într-o unitate reală ar fi o chestiune de durată, pentru care „va mai fi necesar încă mult timp” etc.

Trebuie să spunem deschis tovarășilor jugoslavi: o asemenea prezentare a faptelor denaturează realitatea. Nu este vorba cîtuiș de puțin de „a țări”, și încă „după mult timp”, unitatea țărilor socialiste! Aceasta unitate există, s-a întărit și s-a călît prin eforturi comune în decursul anilor, a rezistat multor încercări, multor atacuri ale diferiților dușmani, dovedindu-și din plin forța și trîinicia.

Perioada recentă, perioadă de ofensivă a forțelor celor mai reacționare, a supus unei adevărate probe de foc unitatea țărilor socialismului. Această unitate și-a dovedit încă o dată forța și vitalitatea, în timp ce speranțele reacțiilor de a vedea destrăbîlindu-se lagărul socialist s-au dovedit încă o dată deșarte. Cine neagă unitatea reală și profundă a țărilor socialiste, neagă însăși evidența.

La baza unității și solidarității frățesci a lagărului socialist stau asemenea factori cum sînt caracterul comun al orînduirii de stat în care clasele muncitoare exercită rolul de forță conducătoare, interesele comune ale apărării independenței naționale și cuceririlor revoluționare socialiste ale poporului, comunitatea căilor de dezvoltare social-economică, unitatea țelurilor de construire a socialismului și apărare a păcii, ideologia comună a marxism-leninismului. Pe măsura dezvoltării țărilor socialiste, a consolidării sistemului mondial al socialismului, unitatea țărilor socialiste a cuprins sferă tot mai largi; s-a format sistemul economic mondial al socialismului, piața comună a lagărului socialist, se dezvoltă diviziunea socialistă internațională a muncii, cooperarea avansată pentru fiecare țară socialistă în parte și pentru întregul lagăr socialist în ansamblu.

Acești factori există, constituie o realitate de necontestat a zilelor noastre și determină acea unitate reală, organică, cimentată de interese fundamentale comune, care înmănunchiază strîns marea familie frățescă a țărilor socialiste în frunte cu Uniunea Sovietică.

Grupîndu-se în jurul Uniunii Sovietice, țăările socialiste au pornit de la recunoașterea faptului că U.R.S.S. — primul stat al muncitorilor și țăranilor, cu al cărui ajutor frățesc, internaționalist, și-au dobîndit libertatea — construiește de 40 de ani socialismul. În aceste țări, Uniunea Sovietică a acumulat și a îmbogățit întreaga mișcare muncitorească internațională cu o experiență uriașă, de însemnătate istorică mondială.

Uniunea Sovietică a devenit o gigantică putere cu o economie socialistă înaltă, cu resurse imense, un stat caracterizat printr-un ritm de dezvoltare economică necunoscut și inaccessibil capitalismului, hotărît să ajute dezvoltării socialiste rapide a celorlalte țări socialiste și totodată

și tovarășești la problemelor contro-

versate. În ce ne privește, nu am dorit și nu dorim să contribuim în vreo formă sau alta la transformarea schimbului de păreri într-o polemică ascuțită, deși avînd în vedere conținutul problemelor disputate, am avut și avem serioase rezerve și obiecții față de multe din punctele de vedere susținute în articole sau cuvîntări de unii din tovarășii jugoslavi.

Considerăm însă necesar să ne spunem părerea în ceea ce chestiuni, cu altă mai mult cu cîte unele materiale publicate recent ca, de pildă, cuvîntarea rostită de tov. K. Popovici, ministrul afacerilor externe al R.P.F.I., înaintea Skupștinei, articolul din „Borba” și altele pun în discuție lucruri fundamentale, esențiale pentru toate popoarele care construiesc socialismul, pentru cauza păcii și progresului social în lumea întreagă.

Este vorba, în primul rînd, de în-

săși ideea unității țărilor socialiste.

să pună toate forțele sale în slujba apărării acestora de primejdia unor eventuale atacuri din partea forțelor imperialismului. Uniunea Sovietică exercită un rol imens în relațiile internaționale; ea și-a cucerit prin politică „sa” neșovăitoare de apărare a păcii și libertății popoarelor, de luptă împotriva oprimării coloniale un imens prestigiu în rîndurile popoarelor.

Popoarele țărilor care alcătuiesc lagărul socialist știu bine că fără întărirea unității lor frățesci, a solidarității, prieteniei și alianței lor n-ar fi fost cu putință să reziste prestațiunilor organizate împotriva lor de marile puteri imperialiste, n-ar fi fost cu putință să opere cu succes cuceririle lor revoluționare și să dezvolte construcția socialistă.

Tocmai de aceea cercurile imperialiste agresive în frunte cu S.U.A. și-au concentrat atacurile împotriva unității țărilor socialiste și, în primul rînd, împotriva legăturilor de prietenie dintre ele și Uniunea Sovietică. Recurgînd la amenințări, călmîni, șantaj, sprijinindu-se pe rămașitele claselor exploatare, pe activitatea agenților lor și serviciilor de spionaj, pe elementele șovine naționale, pe stările de spirit înăpăstiate, el au încercat să încearcă și azi în fel și chip să destrame solidaritatea țărilor socialiste spre a le putea apoi subjugă una câte una. Nu există în întreaga lor propagandă un obiectiv pe care să-l atace cu mai multă furie decît pe acesta, în nici un domeniu nu fac atîtea eforturi și nu cheltuiesc atîtea mijloace ca în direcția subminării unității țărilor socialiste. De acest lucru socotim că trebuie să ținem seamă și tovarășii jugoslavi.

În presa Iugoslavă se vorbește mult despre experiența evenimentelor din Ungaria, fără a se da însă atenția cuvenită faptului că unul din primele obiective pe care l-au urmărit forțele contrarevoluționare horthysto-fasciste, profitînd de greșelile grave săvîrșite de fosta conducere de partid și de stat din Ungaria, a fost ruperea Ungariei de familia țărilor socialiste. Dușmanul știa bine că dacă nu reușea să rupă Ungaria de țările suror, el nu va putea lichida independența țării și cucerirea socialistă ale poporului.

Și tocmai datorită unității țărilor lagărului socialist, legăturilor de prietenie cu Uniunea Sovietică și al cărei fil și-au vărsat din nou sîngele pentru apărarea libertății poporului maghiar, s-a putut împiedica formarea unui stat ungar reacționar-fascist, cu tendințe șovine și revizioniste îndreptate împotriva tuturor vecinilor ei, inclusiv a Iugoslaviei. A pare de neînțeles de ce autorii articolului din „Borba” și alți teoreticieni sau cadre conducătoare din Iugoslavia, vorbind despre evenimentele din Ungaria, nu vād această latură a lucrurilor.

Dimpotrivă, „Borba” combate fătiș ceea ce articolul numește „leza foarte unilaterală” că socialismul este amenințat de ofensiva forțelor reacționare și că, din această cauză, ar fi necesară unirea și mai strînsă a țărilor socialiste și a partidelor comuniste între ele și în jurul Uniunii Sovietice. „Borba” susține că unitatea țărilor socialiste ar fi numai o unitate „de bloc” și că numai cu timpul noțiunea unității se va putea debarasa de conținutul „blochist”.

În cuvîntarea rostită în fața Skupștinei, tov. K. Popovici, susținînd a- celeași idei, încearcă să reducă comunitatea istoricește constituită a țărilor socialiste la un bloc militar. Trebuie totodată menționat că nicăieri, în ampla sa cuvîntare, tov. K. Popovici nu face deosebire între țelurile păznice, constructive, pe care le urmăresc țăările lagărului socialist și obiectivele agresive ale blocurilor organizate de puterile imperialiste.

(Continuare în pag. 2-a).

Unitatea lagărului socialist, condiția construirii socialismului

(Urmare din pag. 1-a)

Ce înseamnă aceasta? Aceasta înseamnă, în primul rând, a trata ca un factor imaginat, iluzoriu sau de importanță secundară, neglijabil, amănunțirea care izvorăște pentru popoarele țărilor socialiste din faptul că reacțiunea imperialistă nu se împacă cu existența acestor țări: și caută pe toate căile să lovească în independența lor, în cuceririle revoluționare socialiste ale oamenilor muncii.

În al doilea rând, se atribuie lagărului socialist un caracter de bloc militar. Iar de vreme ce toate statele iubitoare de pace și în primul rând țările socialiste se pronunță împotriva împărțirii lumii în blocuri militare, ar urma de aici că trebuie să fim și împotriva existenței lagărului socialist și a solidarității ce unește țările acestui lagăr.

În al treilea rând, potrivit punctului de vedere susținut atât de „Borba” cât și de tov. K. Popovici se reduce temeiurile unității țărilor socialiste la factorii de conjunctură, cu caracter temporar, legați de politica de stat în actualul moment de încordare din relațiile internaționale, ignorându-se factorii permanenți, fundamentali ai acestei unități.

Considerăm că aici nu mai este vorba de dezvoltarea creatoare a marxismului sau de vreun schimb de experiență constructiv, ci de o concepție pe care noi o considerăm nejustă și dăunătoare, deoarece ea neagă ceea ce constituie baza însăși a politicii țărilor socialiste: unitatea acestor țări, pentru a cărei întărire am militat și înțelegem să milităm cu toată fermitatea.

În tratarea problemelor contemporane, unii tovarăși iugoslavi nu în seamă că în lume există azi două sisteme: sistemul mondial socialist și sistemul mondial capitalist. Necesitatea întăririi continue a unității țărilor socialiste decurge nu numai din comunitatea intereselor lor, ci și din această realitate obiectivă.

Credincioși principiului leninist al coexistenței pașnice a țărilor cu orânduri sociale diferite, dorim să trăim în pace cu țările capitaliste. Cuceririle conducătoare ale acestor state nu văd însă de loc cu ochi bunii țările noastre socialiste; în ce ne privește nici nouă nu ne place orînduirea lor bazată pe exploatarea oamenilor muncii. Totuși, întrucât nici statele noastre și nici statele capitaliste nu se pot muta pe altă planetă, trebuie acceptate reciproc, în loc de un război năucitor, regulile unui conviețuirii pașnice, regulile coexistenței. Țările socialiste doresc — și interesele oamenilor cer — ca lupta dintre cele două sisteme să se desfășoare în cadrul unei întreceri pașnice.

Știm însă bine cu câtă ură a încercat imperialismul mondial să sugrume în fașa primul stat al muncitorilor și țăranilor — statul sovietic. Știm bine din propria noastră experiență cum a privit burghezia imperialistă nașterea celorlalte țări socialiste; în co privește România, n-a fost mijloc de luptă — acțiunile politice organizate cu ajutorul partidelor „istorice”, finanțarea activităților subversive, de spionaj și diversiune, blocada economică, propagandă calomnioasă — la care puterile imperialiste să nu fi recurs pentru a împiedica instaurarea și apoi consolidarea regimului democrat-popular.

Știm cum au organizat cuceririle imperialiste americane intervenția armată pentru lichidarea rîndurilor cu caracter democratic, care nu le erau pe plac, în Guatemala. Am văzut cum au reacționat cuceririle imperialiste dominante din Anglia și Franța față de naționalizarea Canalului de Suez de către Egipt. Vorbind deschis, trebuie să arătăm că profiturile obținute de țările agresoare din exploatarea canalului nici nu suferau comparație cu profiturile obținute timp de decenii de monopolurile engleze, americane, franceze, germane, italiene și altele din exploatarea țărilor care astăzi construiesc socialismul. Ar fi o naivitate să credem că față de țările socialiste puterile imperialiste ar fi reacționat altfel decât în cazul Egiptului și s-ar fi purtat mai „cu mânuși” decât la Port Said.

Aiți în cazul României, cît și în cazul celorlalte țări socialiste, dacă puterile imperialiste n-au îndrăznit și nu îndrăznesc să ne atace, aceasta se datorează unității țărilor socialiste, solidarității ce le unește în cadrul puternicului lagăr socialist.

Cu atît mai mult sînt valabile aceste învățăminte ale istoriei în perioada actuală, cînd are loc o intensificare a activității cuceririlor reacțiunii imperialiste.

Pot fi care considerate drept „teze unilaterale” sau iluzorii agresiunea din Egipt, remilitarizarea accelerată a Germaniei occidentale, existența bazelor militare americane și crearea unității — atomice în jurul statelor socialiste, organizarea puscării-ului contrarevoluționar din Ungaria, „doctrina Eisenhower”, campania furtivă, însoțită de atacuri fasciste împotriva partidelor comuniste și

organizațiilor muncitorești din țările capitaliste?

Prezentînd lucrurile în așa fel, ca și cum pe arena internațională ar exista două „blocuri” cu obiective similare, identice, tov. K. Popovici ignorează o realitate fundamentală și incontestabilă a epocii actuale — și anume faptul că în viața internațională se manifestă în mod distinct și se înfruntă între ele două linii. Pe de o parte, linia îndreptată spre slăbirea încordării internaționale și dezvoltarea colaborării între state pe bazele egalității, respectării independenței, neamsecului în treburile interne, linie pe care o înfăptuiesc în mod consecvent în politica lor externă țările socialiste. După cum se știe, în eprijinul acestei linii se pronunță și altele țări, nesocialiste.

Pe de altă parte și opusă acesteia, se manifestă linia îndreptată spre anihilarea destinderii în relațiile internaționale, spre organizarea de aventuri războinice, spre cucerirea și subjugarea popoarelor — linie pe care o urmează cuceririle imperialiste.

În cuvîntarea sa, tov. K. Popovici, arată că în lume „predomină tratatarea militară-strategică a problemelor politice, afirmarea forței economice și militare, precum și politica bazată pe ele, pentru împărțirea lumii în sfere de interese și de influență”.

Dar el omite să precizeze pe cine caracterizează un asemenea mod de acțiune, cine urmărește rezolvarea problemelor politice litigioase pe calea armelor și a politicii „de pe poziții de forță”, cine promovează politica de război rece — și cine luptă împotriva unei asemenea politici contrarii intereselor popoarelor, cine urmărește cu perseverență micșorarea încordării internaționale, apărarea și întărirea păcii.

Cum poate fi oare pus semnul egalității între țările lagărului socialist, care se pronunță clar și hotărât pentru linia de apărare a păcii, — și cuceririle imperialiste agresive care duce la o politică ostilă intereselor păcii și socialismului? Se creează astfel impresia unei celi artificiale unde nu se mai pot distinge nici forțele care luptă pentru pace și socialism, nici forțele dușmane păcii și socialismului.

Sîntem de acord cu punctul de vedere exprimat de tov. K. Popovici, cînd, vorbind despre creșterea forțelor păcii, leagă acest proces de rolul tot mai mare al clasei muncitoare, de întărirea și preponderanța forțelor socialismului. Dar aceste forțe nu pot fi nici un caz să fie desprinsă sau privilegiate de existența statelor socialiste în care puterea aparține clasei muncitoare, de solidaritatea și unitatea acestor state, de imensa forță politică și materială pe care lagărul socialist o pune în slujba păcii, alături de mișcarea muncitorească internațională și de celelalte forțe iubitoare de pace. Se pune întrebarea: pentru ce reacțiunea internațională atacă cu atîtă vehemență și stăruință unitatea și solidaritatea frățească a țărilor socialiste? Este limpede că aceasta se întîmplă tocmai pentru că dușmanii păcii văd în lagărul socialist principala stavilă în calea planurilor lor agresive.

Mai ales în asemenea împrejurări cînd se manifestă două linii opuse în viața internațională, cînd cuceririle agresive încearcă să îndrepte evoluția lucrurilor către un nou război, considerăm greșit să se confunde între ele forțele progresului și păcii cu forțele reacțiunii și războiului, să se conștientizeze necesitatea întăririi unității forțelor noastre.

„Borba” scrie că partidele comuniste și muncitorești se situează pe pozițiile filosofiei idealiste, mai precis ale filosofiei pragmatice potrivit căreia este adevărat ceea ce e folositor și fals orice ar fi folositor imperialiștilor. Fără a intra într-o dispută filosofică, trebuie să arătăm că principala adevăr obiectiv în această problemă constă în faptul că orice încercare de a contesta unitatea țărilor socialiste și necesitatea întăririi ei continuă nu poate decât să dăuneze forțelor păcii și socialismului.

În al doilea rînd, cum se poate oare pune semnul egalității între două noțiuni distincte cum sînt noțiunea de lagăr socialist — definită prin comunitatea de structură economico-socială și politică a țărilor socialiste, prin țelurile și interesele lor fundamentale comune, prin ideologia lor comună, prin colaborarea și înfrățirea lor frățească — și noțiunea de bloc militar, mai ales cînd se știe cu cîtă fermitate și consecvență acționează U.R.S.S. și celelalte țări socialiste pentru a înălțura împărțirea lumii în blocuri militare?

În mod evident, o asemenea punere a problemei nu poate crea decât confuzie.

Faptul că pe plan internațional există lagărul socialismului și lagărul capitalist nu este rezultatul unei politici de „blocuri”, ci urmarea inevitabilă a faptului că socialismul a învins într-un șir de țări, iar capitalismul se menține încă în altele. Aceasta confirmă justetea tezelor lui Lenin, care, pe baza analizei trăsăturilor capitalismului contemporan, a descoperit legea dezvoltării inegale economice și politice a capitalismului, în virtutea căreia socialismul poate învinge mai întîi în cîteva state. Dacă ar fi existat condițiile victoriei simultane a socialismului în toate țările capitaliste,

evident că n-ar mai fi existat astăzi două lagăre pe arena internațională.

Lagărul socialist și solidaritatea țărilor ce-l alcătuiesc reprezintă un fenomen obiectiv în actuala etapă de dezvoltării societății contemporane. Această realitate nu poate fi pusă între ghilimele. Ea nu este și nu poate avea un caracter conjunctural, deoarece existența a două lagăre este legată de împărțirea lumii în țări socialiste și țări capitaliste.

Cît privește existența blocurilor militare, ca este rezultatul unor împrejurări internaționale concrete ce s-au format după cel de-al doilea război mondial — și anume rezultatul pregătirilor agresive desfășurate de puterile imperialiste în frunte cu S.U.A. împotriva țărilor socialiste.

Crearea Tratatului de la Varșovia a fost impusă țărilor socialiste de organizarea unui șir de blocuri militare agresive în zona Atlanticului, Mediteranei, Orientului apropiat, de crearea unei centuri de baze militare americane în jurul țărilor socialiste, de intensificarea pregătirilor agresive ale puterilor imperialiste, în special de orientarea acestora spre refacerea imperialismului german și remilitarizarea Germaniei occidentale, care sînt acum traduse în fapt. Între blocurile agresive, de felul N.A.T.O., și în Tratatul de la Varșovia există o adevărată deosebire. Tratatul de la Varșovia se caracterizează prin natura sa defensivă, prin faptul că e un pact deschis la care pot adera și alte țări, indiferent de natura orînduirii sociale-politice, prin obligația asumată de țările participante de a se abține de la folosirea forței ca mijloc de rezolvare a litigiilor internaționale etc.

Semnînd Tratatul de la Varșovia, țările socialiste participante au văzut în aceasta un mijloc cu caracter vremelnic, dar absolut necesar în actualele împrejurări internaționale, pentru apărarea securității și independenței lor. Ministrul de Afaceri Externe al Iugoslaviei și ziarul „Borba” nu pot să nu știe că țările participante la Tratatul de la Varșovia s-au pronunțat pentru desființarea tuturor blocurilor militare, inclusiv a Tratatului de la Varșovia, în condițiile creării unui sistem de securitate colectivă.

Nu dorim blocuri militare dar în actualele condiții cînd există blocurile organizate de puterile imperialiste, despre care știm bine că sînt îndreptate împotriva țărilor socialiste, nu putem accepta să rămînem descoperiți în fața dușmanului.

Țările lagărului socialist, pornind de la interesele vitale ale popoarelor lor și de la interesele cauzei socialismului, sprijină în mod unanim și cu toată fermitatea Tratatul de la Varșovia și văd în consolidarea acestuia un semn sigur al independenței și securității lor naționale.

Apartenența la lagărul socialist nu înseamnă închidere în sine, izolare pe plan internațional. După cum se știe, acum mai bine de un deceniu, propaganda imperialistă, în calomniile pe care le debita împotriva țărilor socialiste, a scornit teoria „cortinei de fier”. Viața a arătat însă limpede cînd sînt de fapt promotorii politici de izolare. Sînt bine cunoscute eforturile neobosite ale țărilor socialiste pentru dezvoltarea colaborării internaționale, stringerea legăturilor comerciale și de afaceri, schimburile culturale și sportive etc., după cum este la fel de bine cunoscută politica discriminatorie dusă de puterile imperialiste.

În cuvîntarea sa, tov. K. Popovici vorbește despre „poziția Iugoslaviei în afara blocurilor”, declarînd că unele cuceriri conducătoare din țările socialiste ar fi „dezamăgite” de această poziție.

După părerea noastră, aci se deformează datele problemei. În mod firesc aderarea Iugoslaviei la vreo grupare de state este o problemă în care nu mai e poate hotărî. Totodată trebuie subliniat că țările lagărului socialist primesc cu simpatie orice țară care nu dorește să facă parte sau să fie legată în vreun fel de blocurile agresive (NATO, SEATO, pactul de la Bagdad etc.).

Deoarece însă, în discursul rostit de tov. K. Popovici, unității țărilor socialiste i se substituie noțiunea de „bloc” — concluzia la care se ajunge este negarea ideii însăși de unitate și solidaritate a țărilor socialiste.

În această privință, poziția preconizată de tov. K. Popovici nu poate sîrni într-adevăr decât „dezamăgire”.

În legătură cu aceste probleme trebuie arătat că în ultimul timp au putut fi înfrînute în unele țări iugoslave teorii potrivit cărora unitatea dintre țările socialiste ar trebui limitată la „coexistența între țările socialiste”, iar relațiile dintre țările socialiste să fie aceleași ca și între o țară socialistă și una capitalistă.

Țările socialiste reprezintă cuceriri ale mișcărilor muncitorești internaționale, sînt eprijinul sigur și devotat al acestora, sînt înconjurare cu dragoste de oamenii muncii. Pentru nimeni din aceștia, și cu atît mai puțin pentru un comunist, o țară socialistă nu poate fi același lucru cu o țară capitalistă. Au dreptate tovarășii iugoslavi cînd susțin că forțele socialiste și aspirațiile către socialism cresc în lume întreagă, dar aceasta nu înseamnă că o țară în care puterea se află în minile trusturilor monopoliste, ce exploatează și asupresc pe oamenii

muncii, poate fi identificată cu o țară socialistă, în care puterea se află în minile muncitorilor și țăranilor.

Principiile coexistenței pașnice, cunoscuta sub numele „pancea și la” — egalitatea în drepturi, respectarea independenței și suveranității, neamsecul reciproc în treburile interne, neagresiunea — reprezintă de aceea un important factor pozitiv în relațiile internaționale. Forțele păcii și în primul rînd țările socialiste se pronunță cu hotărîre în sprijinul acestor principii.

Dar între țările socialiste există și relații calitative superioare. Tocmai acei factori fundamentali care stau la baza unității țărilor socialiste, — caracterul comun al orînduirii, comunitatea țărilor, a ideologiei — fac cu puțință legături mult mai ample și

mai adînci decât pot contracta țările socialiste cu cele capitaliste, determinînd între cele două relații de solidaritate frățească și într-ajutorare tovarășească pe baza internaționalismului proletar.

Se pot oare reduce legăturile dintre țările socialiste doar la norme de conviețuire ca între state cu orînduri sociale diferite și cu țeluri opuse?

Fără îndoială că nu. Aceasta ar însemna o dare înafol de la principiul marxist al internaționalismului proletar.

Teoria „coexistenței țărilor socialiste” pornește, în esență de la ignorarea scîndării lumii în două sisteme economico-sociale opuse. Ea înseamnă atît negarea deosebirilor esențiale dintre țările socialiste și cele capitaliste, cît și a trăsăturilor comune și a țelurilor istorice comune ale țărilor socialiste.

Este bine cunoscut faptul că între țările socialiste s-au statornicit relații de un tip cu totul nou în istorie. Esența acestor relații este colaborarea și într-ajutorarea tovarășească întemeiată pe principiile respectării independenței, egalității în drepturi și respectării reciprocă a intereselor și suveranității naționale. Pentru prima oară relații între țări inegale ca mărime, forță, grad de dezvoltare economică au fost puse pe bazele egalității și ajutorului reciproc între state suverane.

În centrul noului sistem de relații stabilite între țările socialiste a stat de la început contribuția uriașă și marele ajutor multilateral acordat celorlalte țări socialiste de către Uniunea Sovietică, într-o perioadă cînd ea însăși făcea eforturi eroice pentru a lichida rănilor imense pricinuite de război.

Succesul mari obținute de țările socialiste în dezvoltarea lor economică și culturală, în progresul tehnico-științific ar fi fost de neconceput fără existența relațiilor socialiste de colaborare. Totodată, trebuie subliniat că promovarea de către țările socialiste a unor astfel de relații internaționale, care contrastează adînc cu relațiile de subjugare și aservire practicate de țările capitaliste, a exercitat o mare influență nu numai în cadrul lagărului socialist ci și în afara lui, în rîndurile popoarelor din țările mici, dependente sau coloniale, supuse dominației marilor monopoluri capitaliste. Viața arată că puterile imperialiste se văd nevoite să lîncească de existența acestor relații și de puterea lor de influență asupra popoarelor.

Crearea relațiilor internaționale de tip nou este de aceea o mare cucerire istorică a tuturor popoarelor. Firește că crearea unui asemenea sistem de relații nu se putea desfășura fără a învinge nici un fel de piedici. Nu corespunde realității afirmația ziarului „Borba” că diferitele partide comuniste și muncitorești ar susține că niciodată în relațiile dintre țările socialiste n-ar fi existat dificultăți sau cînd învinuiesc partidele că „trece sub tăcere” aceste probleme.

Pentru partidele comuniste care aprofundează fenomenele complexe ale vieții sociale este cu desăvîrșire limpede că nolle norme care reglementează relațiile dintre membrii unei mari familii de țări, cuprinzînd sute de milioane de oameni, nu puteau apărea dintr-odată în formă pură perfectă. Ele au apărut ca un lucru cu totul nou în istorie, experiența relațiilor internaționale din lumea capitalistă neputînd fi folosită drept model. Nolle relații s-au fîrîrit pe calea unui proces complex în cursul căruia au existat lipsuri, dificultăți și greșeli.

Cu o mare îndrăzneală și hotărîre, cu o principialitate exemplară Congresul al XX-lea al P.C.U.S. a criticat cu toată hotărîrea aceste încălcări și greșeli care au dăunat principiului egalității în drepturi în relațiile dintre țările socialiste. Este un fapt bine cunoscut că toate partidele comuniste și muncitorești au luat și iau măsuri perseverente pentru lichidarea acestor greșeli și îndreptarea prejudiciilor provocate de ele. Cum se poate afirma deci că aceste probleme sînt trecute sub tăcere?

În primul rînd, ceea ce trebuie spus de la bun început, ceea ce este cu adevărat important și ceea ce într-adevăr „Borba” trece sub tăcere e faptul că acele lipsuri sau scîderi care s-au manifestat în relațiile dintre țările socialiste cu toate urmările lor negative serioase, nu au putut înălțura ceea ce este esențial în aceste relații. Dacă în relațiile dintre țările capitaliste trăsăturile hotărîtoare și esențiale sînt inegalitatea, subjugarea și jefuirea celui slab de către cel tare, în relațiile dintre țările socialiste trăsăturile cu caracter esențial sînt tocmai egalitatea în drepturi, colaborarea tovarășească, avantajul reciproc. Orice încălcare a principiului egalității este cu desăvîrșire contrarie naturii însăși a relațiilor dintre țările socialiste. Tocmai de aceea este cu puțință eliminarea oricărui lipsuri sau greșeli, desfășurarea unei activități eficiente de către partidele comuniste și muncitorești pentru realizarea îndreptărilor necesare.

Experiența țării noastre, ca și a altor țări socialiste, arată caracterul rodnic al acestor relații. Poporul român vede eficacitatea acestor relații în ajutorul pe care l-a primit din partea Uniunii Sovietice, în avantajele

mai adînci decât pot contracta țările socialiste cu cele capitaliste, determinînd între cele două relații de solidaritate frățească și într-ajutorare tovarășească pe baza internaționalismului proletar.

Se pot oare reduce legăturile dintre țările socialiste doar la norme de conviețuire ca între state cu orînduri sociale diferite și cu țeluri opuse?

Fără îndoială că nu. Aceasta ar însemna o dare înafol de la principiul marxist al internaționalismului proletar.

Teoria „coexistenței țărilor socialiste” pornește, în esență de la ignorarea scîndării lumii în două sisteme economico-sociale opuse. Ea înseamnă atît negarea deosebirilor esențiale dintre țările socialiste și cele capitaliste, cît și a trăsăturilor comune și a țelurilor istorice comune ale țărilor socialiste.

II. Se pot oare reduce legăturile dintre țările socialiste doar la norme de conviețuire ca între state cu orînduri sociale diferite și cu țeluri opuse? Fără îndoială că nu. Aceasta ar însemna o dare înafol de la principiul marxist al internaționalismului proletar.

Teoria „coexistenței țărilor socialiste” pornește, în esență de la ignorarea scîndării lumii în două sisteme economico-sociale opuse. Ea înseamnă atît negarea deosebirilor esențiale dintre țările socialiste și cele capitaliste, cît și a trăsăturilor comune și a țelurilor istorice comune ale țărilor socialiste.

Se pot oare reduce legăturile dintre țările socialiste doar la norme de conviețuire ca între state cu orînduri sociale diferite și cu țeluri opuse? Fără îndoială că nu. Aceasta ar însemna o dare înafol de la principiul marxist al internaționalismului proletar.

Teoria „coexistenței țărilor socialiste” pornește, în esență de la ignorarea scîndării lumii în două sisteme economico-sociale opuse. Ea înseamnă atît negarea deosebirilor esențiale dintre țările socialiste și cele capitaliste, cît și a trăsăturilor comune și a țelurilor istorice comune ale țărilor socialiste.

Se pot oare reduce legăturile dintre țările socialiste doar la norme de conviețuire ca între state cu orînduri sociale diferite și cu țeluri opuse? Fără îndoială că nu. Aceasta ar însemna o dare înafol de la principiul marxist al internaționalismului proletar.

Teoria „coexistenței țărilor socialiste” pornește, în esență de la ignorarea scîndării lumii în două sisteme economico-sociale opuse. Ea înseamnă atît negarea deosebirilor esențiale dintre țările socialiste și cele capitaliste, cît și a trăsăturilor comune și a țelurilor istorice comune ale țărilor socialiste.

Teoria „coexistenței țărilor socialiste” pornește, în esență de la ignorarea scîndării lumii în două sisteme economico-sociale opuse. Ea înseamnă atît negarea deosebirilor esențiale dintre țările socialiste și cele capitaliste, cît și a trăsăturilor comune și a țelurilor istorice comune ale țărilor socialiste.

Înțelegerii reciproce, tovarășești, mîndrindu-se deplina înfăptuire practică a principiului egalității.

Prin propria noastră experiență știm bine că puterile capitaliste au în trecut NU GREȘIT lăsat țara noastră, ci au subjugat-o și i servit-o, jefuind-o sistematic de-a rîndul. Asemenea „greșeli” puteau fi înălțurate căci rezultau din însăși din natura imperialismului, și ele n-au fost înălțurate decât prin lichidarea relațiilor de subjugare imperialiste a țării.

Nu este posibil ca „Borba” să cunoască asemenea fapte.

Cui poate folosi atunci faptul că autorii iugoslavi revin mereu și cu reu într-un mod unilateral asupra greșelilor din trecut, le prezintă la tr-o lumină care denaturează esența acestor relații, trec sub tăcere critica aprofundată și măsurile de îndreptare ce au fost luate?

Sîntem întru totul de acord cu autorii articolului din „Borba” că în discuția tovarășească n-au călăta însușirile. Dar, din păcate, aceste afirmații nu-l corespund întru totul de a arunca îndoile asupra relațiilor dintre țările socialiste.

Potrivit articolului publicat în „Borba”, ar exista o contradicție între unitatea țărilor socialiste și independența lor, cu alte cuvinte între terosele lor naționale și sarcinile lor internaționale.

Viața dovedește însă că sarcinile naționale cele mai înalte — apărarea suveranității, progresul economic și cultural, fîurirea bunăstării poporului — pot fi cel mai bine rezolvate pe baza colaborării frățești și într-ajutorării internaționale cu celelalte țări socialiste. Întărirea lagărului socialist, îndatoririle internaționale, supremă, are loc pe baza înfrînării economice și culturale a fiecăreia din țările componente. Iar apartenența la lagărul socialist și unitatea strînsă cu țările socialiste nu numai că nu este în contradicție cu asigurarea independenței naționale, ci este dimpotrivă, cea mai bună chezie a apărării acestora.

Pe bună dreptate, tov. Gomulka a rătă că „soarta Poloniei, securitatea ei, dezvoltarea și locul ei în lume sînt legate de lagărul socialismului. Nu mai o Polonie socialistă, întreținînd relații bune, prietenești și de egal la egal cu Uniunea Sovietică, egal și cu țările de democrație populară, o Polonie care să promoveze o politică de colaborare și coexistență pe bazele principiilor de reciprocitate cu țările capitaliste, numai o astfel de Polonie va trăi și va prospera”. Toate partidele comuniste împărtășesc asemenea puncte de vedere.

În problema relațiilor dintre țările socialiste este necesar să se țină seama de faptul că partidele comuniste și muncitorești au devenit forța conducătoare în aceste țări. Stringerea legăturilor dintre ele aro o înfrînare puternică, binefăcătoare asupra relațiilor internaționale.

Este tocmai rolul partidelor comuniste și muncitorești, al comunizării, de a întări necontenit legăturile internaționale, de a combate ferm tot ce s-ar opune, sub orice formă, la înfăptuirea acestui principiu.

Fiecare partid comunist are datorita de a-și aduce propria sa contribuție la întărirea și dezvoltarea legăturilor de solidaritate internațională între forțele socialiste.

Nu pot exercita o influență pozitivă în direcția întăririi relațiilor prietenești cu țările socialiste atunci cînd înțelegem că acestea sînt în contradicție cu interesele noastre, pentru combaterea urmărilor sociale și ridicarea agriculturii, în interesul creșterii nivelului de trai al poporului. Nu există probleme care să nu poată fi rezolvate în relațiile dintre țările socialiste, în spiritul

III. Nu avem posibilitatea, în condițiile de spațiu ale unui articol, să ne oprim pe larg și asupra altor teze sau luări de atitudine ale unor tovarăși iugoslavi, cu care nu putem fi de acord. Ne referim înaintea de toate la tendința de a împărți pe conducătorii partidelor comuniste și muncitorești în „stalinisti” și „nestalinisti”, de a se pronunța pentru crearea, în conducerea acestor partide, a unor grupări opuse, — din care unele ar trebui sprijinite, iar altele înălțurate. Partidele comuniste și muncitorești nu pot să nu considere aceasta drept o formă de amestec în treburile interne ale altor partide și state.

Considerăm totodată că nejustă teza cu privire la „imutilitatea” eforturilor eroice ale comuniștilor din Ungaria de a reorganiza puterea de stat democrat-populară și partidul marxist-leninist al clasei muncitoare ca și recomandările de a se preda puterea în mîna așa-ziselor „consilii teritoriale” în care predominau elementele reacționare. Aceste luări de atitudine eronate nu pot fi privite ca un ajutor dat comuniștilor și clasei muncitoare din această țară.

De asemenea, nu putem împărți teoriile potrivit cărora dezvoltarea socialistă poate avea loc pe baza „spontaneității” și „mersului de la sine”, iar statul muncitoresc-jărnesc n-ar trebui să intervină în domeniul relațiilor social-economice:

(Continuare în pag. 4-a)

Unitatea lagărului socialist, condiția construirii socialismului

(Urmare din pag. a 2-a)

lor muncii, combaterii birocratismului și înlăturării a tot ceea ce frânează participarea largă a maselor la opera de construcție socialistă și de conducere a statului. Iugoslavia are o experiență proprie în această privință și folosește forme care trebuie studiate în lumina rezultatelor practice pe care le dau. Dar în afară de formele folosite în Iugoslavia, există și sînt aplicate cu succes și alte forme și metode de antrenare a maselor. Mișcarea muncitorească mondială cunoaște formele și metodele folosite de P.C.U.S. în atragerea unor mase uriașe de milioane la conducerea statului și a economiei. O vastă și instructivă experiență are în acest domeniu și P. C. Chinez. Nu se poate impune și nu este just a încerca să se impună vreunui partid o anumită metodă sau formă practică de rezolvare a problemelor.

Busola sigură care călăuzește partidele comuniste și muncitorești în rezolvarea problemelor complexe ale construcției socialiste este învățătura marxist-leninistă. Procesul unic al trecerii de la capitalism la socialism se desfășoară în diferite țări în forme diverse, potrivit particularităților economice, istorice și naționale ale fiecărei țări. Învățătura marxist-leninistă trebuie aplicată în mod creator, potrivit acestor condiții. Odată cu această îndrumare, fiecare partid comunist este de a lupta pentru apărarea fundamentelor învățăturii marxist-leniniste. În remarcabilul articol „Din nou despre experiența istorică a dictaturii proletarietului” publicat în ziarul „Jenminjiaobao”, organ al Comitetului Central al Partidului Comunist Chinez, se previne împotriva marilor prejudeci pe care le aduc cauzele revoluției proletare.

Partidul Muncitoresc Român se pronunță cu fermitate pentru întărirea continuă a coeziunii lagărului socialist, a unității frățești cu marea noastră prietenă Uniunea Sovietică, și cu toate țările socialiste, cu forțele păcii și socialismului de pretutindeni. Poporul român aprobă și sprijină cu toată convingerea această politică ce corespunde intereselor sale vitale. Adezuna deplină și unanimă a poporului față de această politică este unul din izvoarele forței și solidității de neclintit a regimului democrat-popular din țara noastră.

Popoarele țărilor socialiste prețuiesc ca lumina ochilor unitatea lor frățească, căci înțeleg bine însemnătatea ei vitală ca temelie a apărării cuceririlor lor revoluționare și dezvoltării construcției socialiste, ca temelie a apărării independenței lor naționale și a păcii în lumea întreagă, ca temelie a fărâșii unei vieți ferice. În acest fel privesc problema unității țărilor socialiste toate partidele comuniste și muncitorești din țările lagărului socialist. Ne exprimăm convingerea că și tovarășii iugoslavi vor înțelege justetea acestei poziții pe care se situează în mod unanim partidele comuniste.

Partidul Muncitoresc Român se pronunță pentru dezvoltarea legăturilor cu Uniunea Comunistilor din Iugoslavia, ca parte integrantă a colaborării internaționale dintre partidele și organizațiile clasei muncitoare, în scopul întăririi pozițiilor socialismului și unirii forțelor socialiste sub steagul marxism-leninismului. Partidul Muncitoresc Român este hotărât să depună și în viitor eforturile necesare pentru largirea continuă a relațiilor de colaborare dintre țara noastră și Iugoslavia, pe baza respectării reciproce depline a prevederilor cuprinse în Declarațiile romino-iugoslave de la București și Brion. Ne exprimăm convingerea că rezultatele fructuoase obținute până acum pot fi dezvoltate, prin eforturile ambelor părți, în interesul popoarelor romin și iugoslav unite printr-o trinitărie prietene și prin felul comun al construirii socialismului, în interesul forțelor păcii și progresului social din întreaga lume.

Întărirea unității lagărului socialist, dezvoltarea solidarității proletare internaționale, este pentru noi o poruncă supremă dictată de interesele fundamentale ale poporului român. Aceasta este pentru noi, totodată o îndatorire internaționalistă de căpetenie; oamenii muncii din lumea întreagă văd în lagărul socialismului nădejdea și sprijinul lor, bastionul luptei lor pentru pace și progres social.

Nu ne putem lega în iluzia că nu vor mai fi și în viitor încercări din partea puterilor imperialiste de a zdruncina unitatea lagărului socialismului. Dar aceste încercări sînt și vor fi sortite eșecului.

Strîns unitate între ele, țările lagărului socialist au trecut victorioase prin mari încercări, au învins nu puține piedici și greutăți, au dobîndit succese importante. Nu încapă îndoielă că pășind mai departe într-o strînsă unitate, ele vor consolida succesele obținute și vor obține noi realizări în construirea socialismului și apărarea păcii.

revoluției socialiste, de caracteristicile reorganizării socialiste a economiei, de structura de clasă a societății. Acceptarea acestor trăsături esențiale și comune nu este impusă de nimeni altcineva, decît de legile dezvoltării societății.

Marea însemnătate internațională a experienței P.C.U.S. constă tocmai în faptul că Uniunea Sovietică, construind cea dintîi societatea socialistă, înlesnește întregii mișcări muncitorești să discearnă ceea ce este esențial, comun și fundamental pentru construirea socialismului în orice țară.

Experiența P.C.U.S. a dovedit că asemenea factori fundamentali sînt conducerea maselor muncitoare de către partidul marxist-leninist al clasei muncitoare, rolul conducător al clasei muncitoare în lupta revoluționară pentru cucerirea puterii, organizarea dictaturii proletarietului ca instrument al reorganizării socialiste a economiei și lichidării exploatarei, conducerea planificată de către stat a dezvoltării economiei și culturii, rolul statului ca armă de apărare împotriva puterilor imperialiste, pentru apărarea păcii și întărirea solidarității internaționale cu oamenii muncii din toate țările.

Partidul Muncitoresc Român se pronunță cu fermitate pentru întărirea continuă a coeziunii lagărului socialist, a unității frățești cu marea noastră prietenă Uniunea Sovietică, și cu toate țările socialiste, cu forțele păcii și socialismului de pretutindeni. Poporul român aprobă și sprijină cu toată convingerea această politică ce corespunde intereselor sale vitale. Adezuna deplină și unanimă a poporului față de această politică este unul din izvoarele forței și solidității de neclintit a regimului democrat-popular din țara noastră.

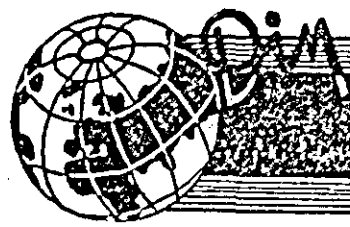
Popoarele țărilor socialiste prețuiesc ca lumina ochilor unitatea lor frățească, căci înțeleg bine însemnătatea ei vitală ca temelie a apărării cuceririlor lor revoluționare și dezvoltării construcției socialiste, ca temelie a apărării independenței lor naționale și a păcii în lumea întreagă, ca temelie a fărâșii unei vieți ferice. În acest fel privesc problema unității țărilor socialiste toate partidele comuniste și muncitorești din țările lagărului socialist. Ne exprimăm convingerea că și tovarășii iugoslavi vor înțelege justetea acestei poziții pe care se situează în mod unanim partidele comuniste.

Partidul Muncitoresc Român se pronunță pentru dezvoltarea legăturilor cu Uniunea Comunistilor din Iugoslavia, ca parte integrantă a colaborării internaționale dintre partidele și organizațiile clasei muncitoare, în scopul întăririi pozițiilor socialismului și unirii forțelor socialiste sub steagul marxism-leninismului. Partidul Muncitoresc Român este hotărât să depună și în viitor eforturile necesare pentru largirea continuă a relațiilor de colaborare dintre țara noastră și Iugoslavia, pe baza respectării reciproce depline a prevederilor cuprinse în Declarațiile romino-iugoslave de la București și Brion. Ne exprimăm convingerea că rezultatele fructuoase obținute până acum pot fi dezvoltate, prin eforturile ambelor părți, în interesul popoarelor romin și iugoslav unite printr-o trinitărie prietene și prin felul comun al construirii socialismului, în interesul forțelor păcii și progresului social din întreaga lume.

Întărirea unității lagărului socialist, dezvoltarea solidarității proletare internaționale, este pentru noi o poruncă supremă dictată de interesele fundamentale ale poporului român. Aceasta este pentru noi, totodată o îndatorire internaționalistă de căpetenie; oamenii muncii din lumea întreagă văd în lagărul socialismului nădejdea și sprijinul lor, bastionul luptei lor pentru pace și progres social.

Nu ne putem lega în iluzia că nu vor mai fi și în viitor încercări din partea puterilor imperialiste de a zdruncina unitatea lagărului socialismului. Dar aceste încercări sînt și vor fi sortite eșecului.

Strîns unitate între ele, țările lagărului socialist au trecut victorioase prin mari încercări, au învins nu puține piedici și greutăți, au dobîndit succese importante. Nu încapă îndoielă că pășind mai departe într-o strînsă unitate, ele vor consolida succesele obținute și vor obține noi realizări în construirea socialismului și apărarea păcii.

TOATE COLTURILE LUMII

ULTIMELE ȘTIRI * ULTIMELE ȘTIRI * ULTIMELE ȘTIRI * ULTIMELE ȘTIRI * ULTIMELE ȘTIRI * ULTIMELE ȘTIRI * ULTIMELE ȘTIRI

Din viața Partidelor Comuniste

Rezoluția plenarei C.C. al P.C. Italian

ROMA 6 (Agerpres).

La 5 martie, ziarul „Unita” a publicat rezoluția recente plenare a Comitetului Central al Partidului Comunist Italian, care a discutat în lumina hotărîrilor Congresului al VIII-lea al partidului raportul lui Luigi Longo despre sarcinile comunistilor în lupta clasei muncitoare. Plenara a aprobat raportul și sarcinile politice trasate. În rezoluție se vorbește despre caracterul inegal al dezvoltării economiei italiene, unde, paralel cu relații monopoliste, mai există relații de tip precapitalist. Caracterul și condițiile acestei dezvoltări, politica guvernamentală, puterea excesivă a monopolurilor, se spune în rezoluție,

nu slăbesc ci adîncesc deosebirea dintre regiunile înapoiate și cele dezvoltate, dintre Italia de nord și cea de sud, dintre producție și posibilitățile pieței, ascute contradicțiile existente și dă naștere la altele noi.

Plenara a arătat în continuare că lupta clasei muncitoare trebuie să se dezvolte în următoarele domenii: apărarea condițiilor de trai și condițiilor de muncă ale oamenilor muncii; apărarea drepturilor și a libertăților oamenilor muncii; lupta pentru promovarea unei politici economice noi; lupta pentru o nouă conducere politică a țării.

Partidul Comunist, se spune în rezoluție, este obligat să coordoneze pe plan politic diferitele forme de luptă ale clasei muncitoare în aceste domenii.

Plenara C.C. al Partidului Comunist Italian se solidarizează din nou cu programul elaborat de Confederația Generală a Muncii din Italia, ale cărui puncte principale sînt revendicarea cu privire la mărirea salariilor, reducerea zilei de muncă cu menținerea aceluiași salariu, apărarea libertății muncitorilor și a drepturilor sindicale ale oamenilor muncii.

Condiția principală a întăririi și dezvoltării luptei clasei muncitoare este unitatea ei, se subliniază în rezoluția plenarei.

Declarația P. C. din Norvegia cu privire la situația internațională

OSLO 6 (Agerpres). — TASS anunță:

Ziarul „Friheten” a publicat declarația cu privire la situația internațională adoptată la Congresul al IX-lea al Partidului Comunist din Norvegia.

În declarație se spune printre altele: Cursa înarmărilor, războiul „rece” și „cald” sînt mijloace de luptă ale marelui capital internațional pentru mărirea profiturilor. Marea capital se teme de întrecerea pașnică cu țările socialismului care astăzi sînt în plină dezvoltare. Atacarea Egiptului și folosirea de către reacțiune a evoluției tragice a evenimentelor din Ungaria au fost manifestări

ale marelui capital. Pentru oamenii muncii din toate țările, se subliniază în declarație, este important ca aceste manifestări să fie respinse și ca ei să-și unească eforturile în vederea deșinderii încordării și asigurării păcii în relațiile internaționale.

După aprecierea evenimentelor legate de rebeliunea contrarevoluționară din Ungaria, în declarație se spune în continuare: Conflictul Suezului, atacul anglo-francez asupra Egiptului au constituit o incursiune grosolană a imperialismului în scopul menținerii dominației lor coloniale. Evenimentele care au urmat în Orientul mijlociu și înăbușirea în sînge a mișcărilor de eliberare din Algeria și

din Cipru dovedesc că primejdia izbucnirii unui nou război mondial continuă să existe.

În baza pactului Atlantic, se spune în continuare în declarație, Norvegia este în alianță militară cu Anglia și Franța. Aceasta implică grava primejdie ca țara noastră să fie atrasă într-un război mondial de partea imperialismului, împotriva popoarelor care luptă pentru independență. În aceste condiții mișcarea muncitorească norvegiană trebuie să lupte pentru ca în politica sa externă Norvegia să se pronunțe împotriva aspirărilor imperialiste și a politicii militare și pentru ca ea să se afle în permanență pe pozițiile păcii și coexistenței pașnice.

DISCURSUL LUI BEN GURION

IERUSALIM 6 (Agerpres)

La 5 martie a avut loc o ședință a parlamentului israelian în care a luat cuvîntul primul ministru Ben Gurion. Vorbind despre campania împotriva Egiptului premierul israelian a încercat să justifice motivele pentru care Israelul a ocupat teritoriul Gaza și regiunea Akaba, menținînd aceste poziții timp de aproape patru luni. În continuare Ben Gurion a declarat că Israelul a primit „asigurări morale” din partea unor mari puteri în ce privește retragerea trupelor sale din Gaza și Akaba. În încheiere primul ministru israelian a arătat că prin hotărîrea de a se retrage din Gaza și Akaba, Israelul a voit să evite aplicarea de sancțiuni asupra economiei sale.

Comunicatul comun cu privire la întrevederile dintre Dulles și von Brentano

WASHINGTON 6 (Agerpres).

La Washington a fost dat publicității un comunicat comun cu privire la întrevederile care au avut loc la 4 și 5 martie între secretarul Departamentului de stat al S.U.A., Dulles, și ministrul de Externe vest-german, von Brentano.

În acest comunicat se reafirmă poziția occidentală cu privire la problema germană care constă în a acorda priorități unificării germane și nu organizării unui sistem de securitate colectivă europeană în cadrul căruia să fie efectuată reunificarea.

Comunicatul nu pomeneste de altfel

nimic despre necesitatea organizării unui asemenea sistem de securitate colectivă, ci dimpotrivă subliniază că pactul Atlantic trebuie întărit. După cum reiese din comunicat, întărirea la maximum a blocului atlantic a constituit principala problemă a întrevederilor dintre Dulles și von Brentano. În acest scop von Brentano a dat asigurări lui Dulles că guvernul vest-german va proceda cît mai repede la reînarmare.

În comunicat se subliniază că cei doi miniștri au examinat de asemenea probleme privind țările din răsăritul Europei și Orientul mijlociu.

Conferința de presă a secretarului de stat Dulles

WASHINGTON 6 (Agerpres).

Conferința de presă din 5 martie a secretarului de stat al S.U.A., Dulles, a fost consacrată în primul rînd problemelor Orientului apropiat și mijlociu. La începutul conferinței de presă a fost citit textul declarației lui Dulles privind retragerea trupelor israeliene de pe teritoriul egiptean. Secretarul de stat al S.U.A. a aprobat de fapt atitudinea Israelului în această problemă. Dulles a afirmat că poziția Israelului ar dovedi respectarea „punctelor de vedere exprimate în cadrul Adunării Generale”, deși, după cum se știe, Israelul a sâmbolat de fapt în decurs de cîteva luni hotărîrile O.N.U. privind retragerea trupelor de pe teritoriul egiptean.

Dulles a spus că retragerea trupelor israeliene va duce la stabilirea unor condiții „mai stabile și mai calme” în această parte a lumii. Totuși, din declarațiile următoare ale lui Dulles se putea vedea că S.U.A. intenționează să mențină în interesul lor încordarea în această parte a lumii și căută în acest scop să răpească Egiptului cu ajutorul trupelor

O.N.U. regiunea Gaza și să transforme golful Akaba într-o așa numită „cale de apă internațională”.

Dulles a confirmat declarațiile anterioare ale reprezentanților oficiali ai S.U.A., în care era expus de fapt programul presiunii asupra Egiptului. Dulles s-a eschivat de la răspunsul la întrebarea privind timpul cît trebuie să rămînă, după părerea sa, trupele O.N.U. în Gaza, dar a lăsat să se înțeleagă că S.U.A. vor stăruia asupra staționării trupelor O.N.U. în această regiune atît timp cît Egiptul va obiecta împotriva relăurii navigației prin Canalul de Suez în condițiile prezentate de puterile occidentale.

Secretarul de stat al S.U.A. s-a eschivat de la declarații privind obiecțiunile Egiptului, Indiei și altor țări împotriva planului prezentat la inițiativa S.U.A. ca Egiptul să fie lipsit de suveranitatea asupra Gazei și golfului Akaba și a arătat că după retragerea trupelor israeliene Egiptul trebuie să respecte acest plan pentru... „a nu primejdi pacea”. Dulles a încercat să impună Egiptului condițiile

în care trebuie să fie reluată navigația prin Canalul de Suez și a precizat în această ordine de idei planul prezentat de puterile occidentale, care prevede de fapt așa numita administrare internațională a canalului.

ACTUALITATEA INTERNAȚIONALĂ PE SCURT

Proclamarea statului independent Ghana

La miezul nopții de 5 spre 6 martie, președintele Adunării legislative a statului Coasta de Aur, a dat citire decretului care proclamă crearea statului independent Ghana. Mai înainte ca președintele să-și fi terminat lectura, la cele 12 bălți care anunțau ziua de 6 martie, mîile de oameni adunați în fața clădirii Adunării legislative, au izbucnit în urale strigînd „Libertate, libertate”, dansînd, cîntînd și lănsînd focuri de artilerie.

Încetarea mobilizării generale din Egipt

La 5 martie a fost dat publicității un decret semnat de președintele Egiptului, colonelul Nasser, care proclamă încetarea mobilizării generale din Egipt, care a fost ordonată în cursul lunii octombrie a anului trecut la începutul agresiunii anglo-franco-israeliene împotriva Egiptului.

Decretul de demobilizare a intrat în vigoare în mod retrospectiv de la 1 martie. El prevede de asemenea încetarea controlului preluat în mod excepțional de guvern asupra industriilor de bază, a comerțului și transporturilor, care au fost mobilizate pentru a face față agresiunii imperialiste împotriva poporului egiptean.

Cum se împarte „ajutorul” S.U.A.

Comitetul cetățenesc consultativ special numit de președintele Eisenhower pentru a studia diferitele aspecte ale programului ajutorului american pentru străinătate și-a publicat raportul. Membrii comitetului, condus de Benjamin Fairless, fost președinte al trustului „U.S. Steel Corp.” au vizitat în acest scop 18 țări din Orientul îndepărtat și a aprobat precum și din Europa.

Raportul cerea țărilor care au aderat la pactele SEATO și de la Bagdad să li se dea prioritate față de țările „neangajate” din Asia și Africa în ce privește acordarea ajutorului. De asemenea raportul declara că „regiuni cruciale” ca Coreea (de sud), Taiwan, Vietnam (de sud), Pakistan și Turcia vor continua să fie „pretenedenți cu greutate” la ajutorul american și afirmă că programul securității mutuale al Statelor Unite, care va costa circa 8 miliarde dolari anual, va trebui să fie continuat „încă foarte mult timp”.